

første Hustru, fra hvem han kun var separeret, endnu levede. Dette opbagedes, da han i 1866 erholdt Fattigunderstøttelse af Frederiksberg Kommune, og denne krævede den refunderet af Bius Kommune. Han blev da tiltalt for Bigami og ved Københavns Amts søndre Virks Ektretssdom dømt til 4 Gange 5 Dages Bånd og Bånd, men der blev i Dommen ikke udtalt Noget om, hvorvidt hans sidste separerede Ektefællæ derved var blevet ophævet eller ikke. Bius Sogneraad anerkjendte Mandens Forsørgelsesret i Bius Sogn, idet hans første Hustru havde nydt Fattigunderstøttelse dertsebs, men var ikke villig til at anerkjende hans anden Hustru og dennes Børn og androg derfor om, at hans andet Ektefællæ maatte blive annulleret. Indenrigsministeriet resolverede imidlertid, at Hans Ssens Forsørgelseskommune ikke kunde undgaa at forsørge hans nye Familie, da Konen efter det Dplyste havde indladt sig i Ektefællæ i god Tro, og Justitsministeriet resolverede, at der ikke fra det Offentliges Side var Anledning til at foretage Videre i Sagen. Bius Sogneraad forlangte da Hans Ssen og hans ny Familie hjemsendt. Hans første Kone og hendes Børn vare imidlertid paany blevene trængende, og paa Forespørgsel blev det af Veile Amt paalagt Bius Kommune ogsaa at forsørge denne Familie. Saaledes stod Sagerne ved Udgangen af 1867, og siden den Tid har begge Familiers Forsørgelse paahvilet Bius Kommune. Under 23de December 1874 forespurgte Sognepræsten for Alminde og Bius Sogne hos Justitsministeriet, hvorvidt Hans Ssens andet Ektefællæ kunde anses for gyldigt, samt hvad der vilde være at foretage, hvis Sogneraadet, som paatænt, vilde anbringe hans første Hustru sammen med Manden og hans anden Hustru i Fattighuset. Herpaa resolverede Justitsministeriet under 15de Januar 1875, at hans sidste Ektefællæ maatte anses for ophævet ved den ham overgaaede Straffedom, og at det paa Grund deraf kunde paalægges Sogneraadet ikke at anwise ham og hans anden Hustru Ophold i samme Hus. Sogneraadet bragte nu paany Forsørgelsespørgsmaalet for den anden Families Vedkommende paa Bane og begjærede Refusion af Frederiksberg Kommune, men møbte Afslag baade hos denne og hos Indenrigsministeriet, hvilket sidste resolverede, at, da den anden Kone har erhvervet Forsørgelsesret i Bius Kommune ved det i god Tro med Hans Ssen indgaaede Ektefællæ, og hun ikke, efter at dette indirekte er blevet hævet ved den anførte Ektretssdom, ved selvstændigt femaarigt Ophold har vundet Forsørgelsesret i nogen anden Kommune, maa Bius Sogn fremdeles være pligtig at forsørge hende. Paa Forespørgsel af Sognepræsten resolverede derefter Justitsministeriet, at de Børn, som vare avlede i det andet Ektefællæ, efter at dette var ophævet, maatte anses for uegte, saafremt de paagjældende Personer ikke inden en passende Frist erhvervede Tilladelse til, at det indgaaede bigamiste Ektefællæ blev bestaaende. Dette blev dem derpaa efter Ansøgning bevilget under 29de December 1875. Bius Sogneraad gjør nu gjældende, at efter Justitsministeriets Resolution af 15de Januar 1875 maatte den anden Hustrus Forsørgelse fra det Tidspunkt, da Ektefællæ blev ophævet, paahvile den Kommune, hvor hun før Vielsen var forsørgelsesberettiget, og at det ikke kan komme Kommunen til Skade, at Raadet har paataget sig hendes Forsørgelse, da dette først er sket, efter at det af Amtet og Ministeriet var paalagt Raadet. Endvidere bemærkes, at vedkommende Præst i sin Tid ikke har skaffet sig fyldestgjørende Beviser for, at Intet var til Hinder for det andet Ektefællæ, at Byrden er bleven større derved, at Manden har faaet Lov til at leve sammen med sin sidste Hustru og avle Børn med hende, samt at et Fattiglem ikke maa gifte sig uden vedkommende Fattigbestyrelses Samtykke eller Tilbagebetaling af den tidligere ydede Hjælp. Af disse Grunde mener Sogneraadet, at i alt Fald Billighed taler for, at den sidste Families hidtidige og fremtidige Forsørgelse ikke paalægges Bius Sogn, og andrager om, at Udgifterne dertil maa afholdes af Statskassen eller af Amtsreparationsfonden, saaledes at de hidtilværende Udgifter, 12—1400 Kroner, efter nærmere Opgjørelse refunderes Sognet.

Saafernt nu den Forudsætning er rigtig, fra hvilken man under alle de oven nævnte Forhandlinger er gaaet ud, og som der heller ikke foreligger nogen Grund til at drage i Tvivl: at den anden Hustru, da hun indgik Ektefællæ, var uvidende om det tidligere Ektefællæ Eksistens, maa det vistnok erkjendes, at de afgivne Resolutioner om hendes og Børnenes Forsørgelsesret ere rigtige. Ifølge Lov 3—16—16—8 skal jo nemlig i et saadant Tilfælde den uskyldige Ektefællæ og de Børn, som ere avlede, forinden denne blev vidende om det tidligere Ektefællæ, ikke „sige nogen Skade enten paa Tre eller Guds“, hvilket aabenbart vil sige, at de, forsaavidt deres Rettigheder angaar, skulle anses som Ektehustru og ægte Børn. Igesom derfor den anden Hustru blandt Andet ogsaa maatte erhverve Mandens Forsørgelsehjem, saaledes maatte det Samme gjælde om de Børn, der vare avlede, før hun blev bekendt med Forholdets virkelige Sammenhæng. Dette stemmer ogsaa med den Opfattelse, der har gjort sig gjældende i Administrationen med Hensyn til Forsørgelsespørgsmaalet, ifr. saaledes Rancellifrivelse 19de September 1822, der netop i et lignende Tilfælde som det foreliggende resolverede, „at, da Barnet paa Grund af Moderens bona fides efter Lov 3—16—16—8 beholder de samme Rettigheder, som om det var Ektebarn, vil det blive at forsørge der, hvor Faderen er forsørgelsesberettiget“. Hvad de Børn angaar, som maatte være avlede, efterat den anden Hustru var oplyst om det tidligere Ektefællæ Eksistens, da maatte disse vistnok, som ogsaa udtalt i en af de